

Om å rette på feilaktige ideer i partiet

Denne artikkelen finnes i *Maos Verker i utvalg* bind 1 s.108-119 utgitt av forlaget Oktober.

Desember 1929

Denne artikkelen er en resolusjon som kamerat Mao Zedong skreiv for den niende partikongressen til rødehærens fjerde armé. Det var en vanskelig oppgave å bygge opp det kinesiske folkets væpna styrker. Den kinesiske rødehæren (som seinere blei til Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen under motstandskrigen mot Japan, og som til slutt blei Folkets frigjøringshær) blei oppretta den 1. august 1927 under Nanchang-opprøret, og i desember 1929 hadde den vært til i over to år. På den tida hadde den kommunistiske partiorganisasjonen i rødehæren lært en hel del og fått rike erfaringer fra kampene mot ulike feilaktige ideer. Resolusjonen sammanfatta disse erfaringene. Den satte rødehæren i stand til å bygge seg opp helt og holdent på et marxist-leninistisk grunnlag og til å kvitte seg med all innflytelse fra hærer av den gamle typen. Resolusjonen blei ikke bare satt ut i livet i den fjerde arméen, men også etterhvert i alla andre enheter av rødehæren etter tur. På dette viset blei hele den kinesiska rødehæren på alle måter en ekte folkehær.

Det fins mange og ulike ideer i den kommunistiske partiorganisasjonen i den fjerde røde arméen som ikke har sitt opphav i arbeiderklassen og som i stor grad hindrer at partiets riktige linje kan bli satt ut i livet. Den fjerde arméen kan umulig greie å løse de oppgavene som den har fått i Kinas store revolusjonære kamp, om disse ideene ikke blir fullstendig retta opp. Kilden til slike uriktige ideer i denne partiorganisasjonen ligger naturligvis i at grunnenhetene i

partiet stort sett er sammensatt av bønder og andre elementer med småborgerlig opphav. Men det er også ei annen viktig årsak til at disse ideene fins og utvikler seg, og det er at de ledende partiorganene ikke har ført en samordna og målbevisst kamp mot disse uriktige ideene, og ikke har vært flinke nok til å skolere medlemmene i partiets riktige rolle. I samsvar med ånden i sentralkomiteens septemberbrev peker denne kongressen her på hvilke utslag ulike ideer uten opphav i arbeiderklassen får i partiorganisasjonen i den fjerde arméen, hva som er kilden til dem og hvilke metoder som må brukes for å rette på dem. Vi oppfordrer alle kamerater til å utrydde dem fullstendig.

OM DET REINT MILITÆRE SYNPUNKTET

Det reinte militære synspunktet er svært høyt utvikla blant mange kamerater i den røde hæren. Det kommer til uttrykk slik:

1. Disse kameratene setter militært arbeid og politikk opp mot hverandre, og nekter å innse at militært arbeid bare er et middel til å gjennomføre politiske oppgaver. Noen sier tilmed: «Hvis det militære arbeidet går bra, går sjølsagt det politiske arbeidet også bra. Hvis ikke det militære arbeidet går bra, kan ikke det politiske arbeidet gå bra heller» – dette er å gå et steg videre og gi det militære arbeidet ei ledende stilling framfor politikken.

2. De trur at rødehæren, liksom hvitehæren, bare har til oppgave å slåss. De forstår ikke at den kinesiske rødehæren er en væpna organisasjon for å gjennomføre revolusjonens politiske oppgaver. Nå er det særlig viktig at rødehæren ikke nøyer seg med å slåss. I tillegg til å slåss for å ødelegge den militære styrken til fienden, må den ta på seg slike viktige oppgaver som å drive propaganda blant massene, organisere dem, væpne dem og hjelpe dem til å opprette revolusjonær politisk makt og danne partiorganisasjoner. Uten disse måla blir kampen meningsløs, og da mister rødehæren

livets rett.

3. I organisasjonssaker setter disse kameratene de avdelingene i rødehæren som gjør politisk arbeid under de avdelingene som gjør militært arbeid, og de setter fram slagordet: «La hovedkvarteret ta seg av saker utafor hæren.» Om denne ideen får lov til å utvikle seg, er det fare for at vi skiller oss fra massene, at hæren kontrollerer regjeringa og at arbeiderklassen mister makta over rødehæren – det ville være å slå inn på krigsherrevegen slik som hæren til Kuomintang.

4. De overser samtidig hvor viktige propagandalag er i propegandaarbeidet. I spørsmålet om masseorganisering bryr de seg ikke med å organisere soldatkomiteer i hæren og organisere arbeidere og bønder lokalt. Resultatet er at både propaganda- og organisasjonsarbeidet ligger nede.

5. De blir innbilske når et slag er vunnet og motløse når et slag er tapt.

6. Sjølgod avdelingssjåvinisme – de tenker bare på den fjerde arméen, og forstår ikke at det er ei viktig oppgave for rødehæren å væpne massene lokalt. Dette er «smågruppe»-innstillinga i forstørra utgave.

7. Noen få kamerater er ute av stand til å se utover de begrensa omgivelsene i den fjerde arméen, og trur at det ikke fins andre revolusjonære krefter. Derfor holder de beinhardt på ideen om å bevare styrke og unngå kamp. Dette er en rest av opportunisme.

8. En del kamerater som ser bort fra de subjektive og objektive vilkåra, lir av sjukdommen revolusjonær utålmodighet. De vil ikke ta bryet med å gjøre omhyggelig og utførlig arbeid blant massene. Gjennomsyra av illusjoner som de er, vil de bare gjøre store ting. Dette er en rest av kuppmakerinnstillinga. ((I en kort periode etter revolusjonens nederlag i 1927 oppstod det en «venstre»-kuppmakertendens i kommunistpartiet. Tilhengerne av kuppmakeri blant kameratene

våre så på den kinesiske revolusjonen som en «permanent revolusjon» og den revolusjonære situasjonen som et «permanent oppsving», og derfor nekta de å organisere ei ordna tilbaketrekking. Ved hjelp av kommandometoder og ved å støtte seg på bare et lite antall av partimedlemmene og en lita del av massene, gjorde de feilaktige forsøk på å sette i verk ei rekke opprør over hele landet, uten sjangs til å lykkes, Slik kuppmaakervirksomhet var utbredt mot slutten av 1927, men det avtok etterhvert i begynnelsen av 1928. Likevel overlevde kuppmaakerstemninger fortsatt blant noen kamerater.))

Det reint militære synpunktets opphav er:

1. Et lavt politisk nivå. Dette fører til at en ikke skjønner hvilke rolle den politiske ledelsen i hæren spiller, og at det er en grunnleggende forskjell mellom rødehæren og hvitehæren.

2. Leiesoldatinnstillinga. Mange av dem som er blitt tatt til fange i tidligere slag, har slutta seg til rødehæren, og slike elementer tar med seg ei utprega leiesoldatinnstilling. Dermed legger de grunnlaget for det reint militære synspunktet blant de vanlige soldatene.

3. Av de to årsakene som er nevnt, oppstår det ei tredje, nemlig overdreven tillit til militær styrke og mangel på tillit til folkemassenes styrke.

4. Det at partiet ikke har lagt stor nok vekt på militært arbeid og diskutert det inngående, er også ei årsak til at at det reint militære synspunktet har dukka opp hos mange kamerater.

Metodene for å rette på dette er som følger:

1. Hev det politiske nivået i partiet ved hjelp av skolering, ødelegg de teoretiske røttene til det reint militære synspunktet og framhev den grunnleggende forskjellen mellom rødehæren og hvitehæren. Utrydd samtidig restene av opportunisme og kuppmaakerinnstilling og bryt ned den sjølgode

avdelingssjåvinismen i den fjerde arméen.

2. Styrk den politiske fostringa av offiserer og menige og særskilt skoleringa av tidligere fanger. La samtidig de lokale regjeringene, så langt råd er, plukke ut arbeidere og bønder med kamperfaring til rødehæren for å svekke, eller tilmed utrydde, det reint militære synspunktet organisatorisk.

3. Få de lokale partiorganisasjonene til å kritisere partiorganisasjonene i rødehæren, og få massenes politiske maktorganer til å kritisere sjølve rødehæren for å påvirke partiorganisasjonen og offiserer og menige i rødehæren.

4. Partiet må legge stor vekt på militært arbeid og diskutere det inngående. Alt arbeidet må diskuteres og avgjøres av partiet før det blir satt ut i livet av massene

5. Utarbeid regler og bestemmelser for rødehæren som klart slår fast hvilke oppgaver den har, forholdet mellom rødehæren og folkemassene, fullmaktene og oppgavene til soldatkomiteene og forholdet mellom dem og de militære og politiske organisasjonene.

OM ULTRADEMOKRATIET

Etter at rødehærens fjerde armé fikk direktivene fra sentralkomiteen, har det vært langt færre utslag av ultrademokrati. For eksempel er det blitt langt lettere å gjennomføre partivedtaka. Og det er ikke lenger noen som tar opp slike feilaktige krav som at rødehæren bør innføre «demokratisk sentralisme fra botn til topps», eller bør «la de lavere nivåene drøfte alle problemer først og så la de høyere nivåene avgjøre». Men i virkeligheten er denne nedgangen bare midlertidig og overflatisk, og den betyr ikke at de ultrademokratiske ideene allerede er utrydda. Med andre ord er ultrademokratiet fortsatt djupt rotfesta i tenkinga til mange kamerater. Legg bare merke til de ulike uttrykka for motvilje mot å gjennomføre partivedtak.

Metodene for å rette på dette er:

1. Ødelegg de teoretiske røttene til ultrademokratiet. For det første må det pekes på at faren ved ultrademokratiet ligger i at det skader partiorganisasjonen, eller tilmed ødelegger den fullstendig, og at det svekker partiets kampevne, eller tilmed undergraver den fullstendig. Det gjør det umulig for partiet å gjennomføre kampoppgavene sine, og fører dermed til nederlag for revolusjonen. Deretter må det pekes på at opphavet til ultrademokratiet ligger i småborgerskapets individualistiske motvilje mot disiplin. Når denne holdninga blir innført i partiet, utvikler den seg til ultrademokratiske ideer, både politisk og organisatorisk. Disse ideene er fullstendig uforenlige med kampoppgavene til arbeiderklassen.

2. Trygg demokratiet under sentralisert ledelse på det organisatoriske området. Det bør gjøres etter disse retningslinjene:

(1) For å bli ledende sentra må de ledende partiorganene fastsette riktige retningslinjer og finne løsninger når det oppstår problemer.

(2) De høyere organa må kjenne godt til massenes liv og situasjon i de lavere organa for å ha et objektivt grunnlag for riktig rettleiing.

(3) Ingen partiorganisasjon på noe plan må ta tilfeldige avgjørelser når de skal løse problemer. Så snart en avgjørelse er tatt, må den gjennomføres besluttsomt.

(4) Alle viktige avgjørelser som de høyere partiorgana tar må straks bli gjort kjent for de lavere organa og for de vanlige partimedlemmene. Metoden er å innkalle til aktivistmøter eller medlemsmøter for partiavdelingene eller tilmed for kolonnene ((Geriljastyrkene var organisert slik at en kolonne svarte til en divisjon i den regulære hæren. Den fullt oppsatte styrken til en kolonne varierte mye mer, og var vanligvis mye mindre enn styrken til en regulær divisjon.)) (når forholda

tillater det), og peke ut folk som skal avlegge rapporter på slike møter.

(5) De lavere partiorgana og de vanlige partimedlemmene må diskutere direktivene fra høyere organer i detalj for å forstå hva de innebærer, og bestemme hvordan de skal sette dem ut i livet.

OM RINGEAKT FOR ORGANISASJONSDISCIPLINEN

I partiorganisasjonen i den fjerde arméen kommer ringeakt for organisasjonsdisiplinen til uttrykk slik:

a) Mindretallet bøyer seg ikke for flertallet. Når for eksempel et mindretall får forslaget sitt nedstemt, setter det ikke partiets vedtak ut i livet.

Metodene for å rette på dette er som følger:

1. På møter bør alle deltakere oppmuntres til å gi uttrykk for meningene sine så fullstendig som mulig. I alle omstridte spørsmål må det gjøres klart hva som er riktig og hva som er galt, uten å ty til kompromisser eller tilsløre saka. For å nå fram til ei entydig slutning, bør det som ikke kan bli avgjort på ett møte, diskuteres på et annet, så sant det ikke hindrer arbeidet.

2. Ett av krava partidisciplinen stiller, er at mindretallet skal bøye seg for flertallet. Om deres syn er blitt forkasta, må mindretallet støtte den avgjørelsen som flertallet har tatt. Om nødvendig kan mindretallet ta opp saka til ny vurdering på neste møte, men bortsett fra det må de ikke gå mot avgjørelsen på noe vis.

b) Kritikk som settes fram uten omsyn til organisasjonsdisiplinen:

1. Kritikkk innafor partiet er et våpen for å styrke og øke kampevna til partiorganisasjonen. Men i partiorganisasjonen i rødehæren har ikke kritikken alltid en slik karakter, og noen ganger slår den over i personangrep. Resultatet er at den skader både partiorganisasjonen og enkeltpersoner. Dette er et uttrykk for småborgerlig individualisme. Metoden for å rette på dette er å hjelpe partimedlemmene til å forstå at formålet med kritikken er å styrke partiets kampevne for å seire i klassekampen, og at den ikke må brukes som et middel til personangrep.

2. Mange partimedlemmer legger ikke fram kritikken sin innafor, men utafør partiet. Årsaka til dette er at ikke alle medlemmene ennå har forstått hvor viktig partiorganisasjonen er (møtene og så vidare), og ikke ser noen forskjell mellom kritikkk innafor og utafør organisasjonen. Metoden for å rette på dette er å skolere partimedlemmene slik at de forstår hvor viktig partiorganisasjonen er, og legger fram kritikken sin av partikomiteer eller kamerater på partimøtene.

OM ABSOLUTT LIKHETSMAKERI

Ei stund blei absolutt likhetsmakeri et temmelig alvorlig problem i rødehæren. Her er noen eksempler. I spørsmålet om dagpenger til såra soldater kom det innvendinger mot å skille mellom de som var lett og de som var alvorlig såra, og det blei reist krav om like dagpenger til alle. Når offiserer rei på hesteryggen, blei ikke det sett på som noe som de måtte for å kunne utføre pliktene sine, men som et tegn på ulikhet. Det blei krevd at provianten skulle deles nøyaktig likt, og det kom innvendinger mot å dele ut litt større rasjoner i særtilfeller. Det blei også reist krav om at alle skulle bære like store bærer ris på ryggen, uten omsyn til alder eller fysisk form. Når troppene skulle innkvarteres, blei det reist krav om at alle skulle få like stor plass, og staben blei skjelt ut viss den la beslag på større rom. Det blei reist krav om at alle skulle få nøyaktig like mye leirtjeneste, og

ingen ville gjøre mer enn andre. Det gikk tilmed så langt at når det var to såra soldater og bare ei bære, kunne ingen av dem bli båret vekk fordi begge nekta å gi den andre rangen. Absolutt likhetsmakeri er fortsatt svært utbredt blant offiserer og menige i rødehæren, slik disse eksemplene viser.

Absolutt likhetsmakeri er et produkt av håndtverks- og småbondeøkonomien slik ultrademokrati er det i politiske spørsmål. Den eneste forskjellen er at det ene kommer til uttrykk i materielle saker, mens det andre kommer til uttrykk i politiske saker.

Metoden for å rette på det: Vi må påpeke at absolutt likhetsmakeri før kapitalismen blir avskaffa rett og slett er en illusjon hos bøndene som småeiere, og at det ikke kan bli snakk om absolutt likhet under sosialismen en gang. For da vil materielle goder bli fordelt etter prinsippet «fra en hver etter evne, til en hver etter arbeid» så vel som etter prinsippet om å ta omsyn til hva arbeidet krever. I rødehæren må materielle goder fordeles mer eller mindre likt, for eksempel må det være lik lønn for offiserer og menige. De forholda som kampen føres under nå, krever nemlig det. Men vi må bekjempe absolutt likhetsmakeri som går over alle grenser, for kampen krever ikke det. Det er tvert imot til hinder for kampen.

OM SUBJEKTIVISME

Noen partimedlemmer er alvorlig smitta av subjektivisme, og det er til stor skade for analysen av den politiske situasjonen og ledelsen av arbeidet. Grunnen til det er at subjektiv analyse av en politisk situasjon og subjektiv ledelse av arbeidet enten må føre til opportunisme eller til kuppmakeri. Subjektiv kritikk, tomt og grunnløst prat eller mistenksomhet innafor partiet avler ofte prinsippløs strid, og undergraver partiorganisasjonen.

Ei anna sak som bør nevnes i samband med med kritikk innafor

partiet, er at noen kamerater overser de viktigste spørsmåla og bare hefter seg ved småting når de legger fram kritikken sin. De forstår ikke at den viktigste oppgava til kritikken er å peke på politiske og organisatoriske feil. Med omsyn til personlige mangler er det ingen grunn til å være overkritisk og gjøre de kameratene det gjelder forlegne, med mindre manglene er knytta til politiske og organisatoriske feil. Straks slik kritikk utvikler seg, er det dessuten stor fare for at partimedlemmene bare vil bry seg om småfeil. Da blir alle engstelige og overforsiktige og glemmer de politiske oppgavene til partiet.

Den viktigste metoden for å rette på dette er å skolere partimedlemmene, slik at tenkninga deres og livet i partiet blir gjennomsyra av en politisk og vitenskapelig ånd. For å nå dette må vi:

1) Lære partimedlemmene å bruke den marxist-leninistiske metoden til å analysere en politisk situasjon og vurdere styrken til de ulike klassene, i stedet for å lage en subjektiv analyse og vurdering.

2) Rette partimedlemmenes oppmerksomhet mot å undersøke og studere samfunnsmessige og økonomiske spørsmål slik at de kan bestemme kamptaktikken og arbeidsmetodene, og hjelpe kameratene til å forstå at de kommer til å falle i grøfta med svermeri om de ikke undersøker de faktiske forholda. Og

3) være på vakt mot subjektivism, vilkårlighet og vulgarisering av kritikken innafor partiet. Uttalelser må bygge på kjensgjerninger, og kritikk må legge vekt på det politiske.

OM INDIVIDUALISME

Tendensen til individualisme i rødehærens partiorganisasjon kommer til uttrykk på følgende måte:

1. Hevntørst. Når de er blitt kritisert innafor partiet av en soldatkamerat, ser noen kamerater seg om etter en sjanse til å hevne seg uttafor partiet, og en metode er å jule opp eller skjelle ut den det gjelder. De prøver også å hevne seg innafor partiet. «Du har kritisert meg på dette møtet, så jeg skal nok finne en måte å gi igjen på neste gang.» En slik hevntørst springer ut fra reint personlige omsyn og setter interessene til klassen og hele partiet til side. Skyteskiva er ikke klassefienden, men enkeltpersoner i våre egne rekker. Den er som et etsende stoff som tærer opp organisasjonen og svekker kampevna.

2. «Smågruppe»innstillinga. Noen kamerater tar bare omsyn til interessene til si egen lille gruppe, og setter de allmenne interessene til side. Sjøl om det overflatisk sett ikke virker som dette er å tjene egne interesser, er det i virkeligheten et eksempel på snever individualisme som virker sterkt nedbrytende og oppløsende. Før var «smågruppe»-innstillinga utbredt i den røde hæren. Sjøl om det har bedra seg noe som følge av kritikk, fins det fortsatt rester av denne innstillinga, og mer innsats må til for å overvinne den.

3. «Funksjonær»holdninga. Noen kamerater forstår ikke at både partiet og rødehæren som de er med i, er redskaper for å gjennomføre oppgavene til revolusjonen. De innser ikke at det er de sjøl som skal drive fram revolusjonen, men mener at de bare står til ansvar for sine egne overordna og ikke for revolusjonen. Denne passive holdninga fra en revolusjons-»funksjonær» er også et uttrykk for individualisme. Det forklarer hvorfor det ikke er så mange aktivister som arbeider helhjerta for revolusjonen. Hvis ikke denne holdninga blir utrydda, vil ikke tallet på aktivister øke, og revolusjonens tunge byrde kommer til å hvile på skuldrene til et lite antall mennesker, til stor skade for kampen.

4. Nytelssessjuke. Hos en god del folk i den røde hæren kommer individualismen til uttrykk gjennom nytelssessjuke. De håper alltid at deres enhet skal marsjere inn i store byer. De

ønsker seg ikke dit for å arbeide, men for å more seg. Det de minst av alt vil, er å arbeide i de røde områdene, der livet er hardt.

5. Passivitet. Noen kamerater blir passive og slutter å arbeide hver gang noe går på tvers av det de ønsker. Dette skyldes i hovedsak mangel på skolering, sjøl om det av og til skyldes at ledelsen ikke tar seg av problemer, fordeler arbeidet eller håndhever disiplinen som de skal.

6. Ønske om å forlate hæren. Det er stadig flere som ber om å bli overflytta fra den røde hæren til lokalt arbeid. Årsaka til dette ligger ikke helt og holdent hos den enkelte, men også i

1) at de materielle levekåra er for dårlige i rødehæren,

2) at de er utmatta etter langvarig kamp, og

3) at ledelsen ikke tar seg av problemer, fordeler arbeidet eller håndhever disiplinen som de skal.

Metoden for å rette på dette er for det første at vi styrker skoleringa for å overvinne individualismen ideologisk, Videre at vi tar oss av problemer, fordeler oppgaver og håndhever disiplinen som vi skal. I tillegg må vi finne metoder til å bedre de matrielle levekåra i rødehæren, og vi må utnytte alle tilgjengelige muligheter til å hvile og samle krefter for å bedre de materielle forholda. Ser vi på det samfunnsmessige opphavet til individualismen, er den ei gjenspeiling av småborgerlige og borgerlige ideer innafor partiet. Dette må vi forklare i skoleringsarbeidet vårt.

OM IDEOLOGIEN TIL OMFLAKKENDE OPPRØRSFLOKKER

Den politiske ideologien til omflakkende opprørsflokker har dukka opp i den røde hæren fordi det er mange

landstrykerelementer i hæren, og fordi det er store masser av landstrykere i Kina, særlig i provinsene i sør. Denne ideologien kommer til uttrykk på dette viset:

1) Noen vil bare øke den politiske innflytelsen vår ved hjelp av omflakkende geriljaaksjoner. De er ikke villige til å øke innflytelsen vår ved å ta på seg den vanskelige oppgava med å bygge opp baseområder og opprette folkets politiske makt.

2) I arbeidet med å utvide rødehæren er det enkelte som heller følger linja med å «leie folk og kjøpe hester» og rekruttere desertører og ta inn mytterister((Disse to kinesiske uttrykka sikter til de metodene noen opprørere i kinesisk historie tok i bruk for å utvide styrkene sine. Når en brukte disse metodene, brydde en seg mer om antall enn om kvalitet, og all slags folk blei rekruttert i hytt og vær for å fylle rekkene.)), enn å utvide de lokale røde gardene og de lokale styrkene og utvikle rødehærens hovedstyrker på den måten.

3) Noen har ikke tålmodighet til å gjennomføre vanskelige kamper sammen med massene og vil bare dra til de store byene for å ete og drikke av hjertens lyst. Alle disse uttrykka for ideologien til omflakkende opprørere er et alvorlig hinder for rødehæren når den skal utføre de egentlige oppgavene sine. Derfor er det et viktig mål for den ideologiske kampen innafor rødehærens partiorganisasjon å utrydde denne ideologien. Det må bli klart for alle at innstillinga til omflakkende opprørere som Huang Chao((Huang Chao var leder for bondereisningene mot slutten av Tang-dynastiet. I år 875 etter vår tidsregnings begynnelse dro Huang utfra hjemstedet sitt, Tsaochow (nå Hotse fylke i Shantung). Han leda væpna bønder i seiersrike slag mot de keiserlige styrkene, og kalte seg «den himmelstormende generalen». På ti år feide han over de fleste provinsene i dalførene til Den gule floden, Yangtse-elva, Huai-elva og Perlefloden, og nådde helt fram til Kwangsi. Til slutt brøt han gjennom Tungkuan-passet, inntok den keiserlige hovedstaden Changan (nå Sian i Shensi), og blei krona til keiser av Chi. Indre splid og angrep fra stammene som var

allierte med Tang-styrkene, og som ikke hørte til han-folket, tvang Huang til å oppgi Changan og trekke seg tilbake til distriktet der han var født. Der begikk han sjølmord. Den ti år lange krigen han førte er en av de mest berømte bondekrigene i kinesisk historie. Historikere fra dynastiene forteller at «alle mennesker som lei under harde skatter og avgifter, fylka seg om han». Men ettersom han bare dreiv omflakkende krigføring uten at han noengang oppretta forholdsvis konsoliderte baseområder, blei styrkene hans kalt «omflakkende opprørsflokker».) eller Li Chuang((Li Chuang, forkortelse for Li Tzu-cheng, kong Chuang (kongen som våger alt), fra Michih i Nord-Shensi, var leder for ei bonderesning som førte til at Ming-dynastiet blei styrta. Resninga begynte i Nord-Shensi i 1628. Li slutta seg til styrkene som var leda av Kao Ying-hsiang, og deltok i et felttog gjennom Honan och Anhwei og tilbake til Shensi. Da Kao døde i 1636, blei han etterfulgt av Li, som under navnet kong Chuang førte felttog i provinsene Shensi, Szechuan, Honan och Hupeh. Til slutt inntok han den keiserlige hovedstaden Peking i 1644, og da begikk den siste Ming-keiseren sjølmord. Det viktigste slagordet han spredde blant massene var «Støtt kong Chuang så slipper dere å betale kornskatt». Et annet slagord som han brukte for å håndheve disiplinen blant folka sine, var: «Et mord er jamgodt med å drepe far min, en voldtekt er jamgodt med å krenke mor mi». Slik vant han støtte fra massene, og rørsla hans blei hovedstrømmen innafor bondereisningene som raste over hele landet. Ettersom også han farta omkring uten noengang å opprette forholdsvis konsoliderte baseområder, blei han til slutt slått av Wu San-kuei, en Ming-general som gikk sammen med Ching-troppene i et felles angrep mot Li.)), ikke kan tillates i våre dager.

Metodene for å rette på dette er:

1. Styrk skoleringsarbeidet, kritiser feilaktige ideer og utrydd ideologien til ommflakkende opprørsflokker.
2. Styrk skoleringa blant dem som utgjør grunnstammen i

rødehæren og blant fanger som nylig er rekruttert, for å motvirke landsteykerinnstillinga.

3. Trekk aktive arbeidere og bønder med kamperfaring inn i rødehærens rekker for å endre sammensetninga av den.

4. Bygg opp nye enheter i rødehæren av folk fra de kjempende arbeider- og bondemasser.

OM RESTENE AV KUPPMAKERI

Partiorganisasjonen i rødehæren har allerede ført kamper mot kuppmeriet, men ennå ikke i tilstrekkelig omfang. Derfor fins det fortsatt rester av denne ideologien i rødehæren. De kommer til uttrykk slik:

1) At vi handler blindt, uten omsyn til de subjektive og objektive vilkåra,

2) at vi ikke tilstrekkelig og besluttsomt nok gjennomfører partiets politikk for byene,

4) at enkelte enheter fortsatt svir av hus og

5) at vi skyter desertører og bruker kroppslig avstraffelse, som begge deler smaker av kuppmeriet. Ser vi på det samfunnsmessige opphavet til kuppmeriet, er det ei blanding av ideologien til filleproletariatet og småborgerskapet,

Metodene for å rette på det er:

1. Utrydd kuppmeriet ideologisk.

2. Korriger kuppmeriet ved hjelp av regler, forordninger og politiske retningslinjer.